

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

SĂ PRINZI O LUNĂ CĂZĂTOARE

SARAH A.
PARKER

TRADUCERE DE LAURA CIOBANU

LEDA EDGE

Lumea a început cu cei cinci

LA ÎNCEPUT A FOST CERUS, ZEUL ETERULUI, CEL DE NEVĂZUT CU OCHIUL liber. Spațiul gol la care nimeni nu se gândea. Unde se forma materia, el era pur și simplu împins la o parte.

Cântecul lui baritonal era plin de substanță, și totuși aceasta îi lipsea cu desăvârșire. Un ecou singuratic ce băntuia spațiul pustiu dintre sorii apropiați sau îndepărtați, inaudibil în profunzimea sa, indiferent cât de tare cânta.

El a fost acela care, din disperarea de a se face observat, le-a oferit altora o pânză goală pe care s-o umple.

Buluvan, Zeul Pământului, a modelat sfera cu un urlet înăbușit, construind un glob solid, care nu se învârtea. O lume cu o jumătate scăldată în soare și acoperită de nisip de culoarea ruginii, iar cealaltă cufundată de-a pururi într-o umbră atât de densă, încât pătrundea în piatră și o colora în negru.

Cu alte câteva cuvinte scurte și monotone, Buluvan a modelat terenul, creând adâncituri, ridicături și crăpături în materia lumii. A creat un zid care străbătea Crepusculul – locul unde soarele și bezna refuză să se întâlnească și cerul e de-a pururi colorat în trandafiri, auriu și purpuriu.

Apoi a venit Zeița Apei.

Ploya a căzut în țărână sub forma a un miliard de lacrimi născute din dragostea ei fără de speranță, adunându-se în adânciturile lui Buluvan și umplându-i hăurile cu afecțiunea ei debordantă. Pe partea întunecată, a descins sub formă de fulgi grei, cuprinzând piscurile munților în îmbrățișarea ei înghețată.

Iubirea ei era un potop vuitor. Era vaietul sumbru și înspăimântător al unei avalanșe. Țipătul aproape mut al ploii ușoare.

Cântecul ei de jale nu semăna deloc cu al surorii sale, Noura – Zeița Aerului – care se clătina pe buza prăpastiei nebuniei incomensurabile. Vocea ei era o panglică de mătase, moale la atingere până se întorcea pe o parte ca să te taie cu muchia ei.

Șoaptele ei pluteau pe lângă ramurile încărcate cu frunze, antrenându-le într-un dans cochet. Țipetele ei violente goneau pe după colțuri cu o viteză devorantă, numai pentru că ei îi plăcea sunetul. Incapabilă să suporte tăcerea sumbră a Ployei, Noura scotea rafale de urlete care transformau adesea lacul Loff într-o masă agitată ce se izbea de țărnam ca o tobă.

Ignis nu se mai sătura de Noura. Zeul Focului se ospăta cu ea. O consuma.

O iubea atât de tare, că nu putea să *respire* fără ea.

Cântecul lui arzător exprima o foame feroce și o lăcomie pătimășă, dar Noura nu putea fi îmlânzită de afecțiunea lui turbată, nici măcar când el aprindea jungle și-i oferea fum cu care să danseze. Nici măcar când el topea bucăți din piatra lui Buluvan până deveneau râuri roșii de lavă, disperat să o cucerească pe Noura cu erupții vulcanice ce zguduiau bolta.

Condamnat la singurătatea sa tristă, Cerus privea toate acestea, invidiindu-i pe ceilalți Creatori pentru că pot fi văzuți, atinși sau auziți, dar recunoscător că poate fi parte din ceva.

Indiferent ce.

Și urmărea minunându-se în tăcere cum *înflorește* viața pe această pânză fertilă și luxuriantă cu care își înfrumusețase golul. O varietate neașteptată de popoare se răspândeau pe uscat, prin nisipuri și printre zăpezi. Unii, cu auzul mai ascuțit decât vârfurile urechilor lor, puteau auzi cântecele celorlalte patru stihii. Unii dintre ei le-au învățat limbile. Și au început să le vorbească.

Și în ele au găsit *putere*.

Alții au descoperit o carte de argint despre care se spunea că ar fi fost scrisă de Cerus din dorința disperată de a fi auzit. Ei au aflat o altfel de putere în rune pe care nimeni nu le putea citi sau rosti, descoperind că semnele acelea bizare pot fi *folosite*. Că pot vindeca oase, ferma sânge, vrăji obiecte...

Multe ființe umpleau toate colțurile lumii, dar de niciunele nu erau atât de mândri Creatorii ca de făpturile înaripate care stăpâneau văzduhul.

Dragonii.

La polul aparent nelocuibil al Regatului Arșiței, acolo unde razele necruțătoare ale soarelui fac pielea să se bășice și să crape, prosperau Colții-de-Sabie, fiare mari și mătăhăloase cu solzi negri, ruginii sau arâmii. De o ferocitate inegalabilă.

Aceștia transformaseră Gondraghul în terenul lor de cuibărit.

Unii înși erau suficient de curajoși ca să îndrăznească să se apropie. Ca să jefuiască un cuib de unul dintre ouăle sale.

Curajoși... sau *proști*.

Mai puțin temperamentale decât rudele lor îndepărtate, Gurile-de-Vulcan și-au întemeiat un cămin în Regatul Crepusculului. În Mlăștiniș – o fâșie de pământ mlăștinos și acoperit de cețuri, al cărui noroi înfuleca aproape orice cu răgâituri sulfuroase.

Ciocurile lor erau suficient de ascuțite ca să sfâșie carnea, iar ghearele lor erau și mai și. Erau acoperite cu pene la fel de colorate precum cerul mereu vibrant din partea lor de lume și nu găseai două Guri-de-Vulcan care să arboreze aceeași paletă de culori.

Ca să furi oul unei Guri-de-Vulcan trebuia, de asemenea, să fii curajos sau prost... dar poate nu chiar așa de prost.

Era însă aproape imposibil să jefuiești Tărâmul de Jos, terenul de cuibărit al etericelor și viclenelor Pana-Lunii.

Aflat cel mai departe de soare, Tărâmul de Jos era cea mai întunecată parte a Regatului Beznei, unde frigul era atât de profund, încât putea încetini sângele majorității creaturilor. Dar nu și pe al Pana-Lunilor, cu pielea lor groasă și luminoasă și rece la atingere. Cu cozile lor lungi și mătăsoase și cu ochii precum o cerneală amestecată cu sclipici.

Înconjurată de zăpezi și ghețuri și de o tăcere flămândă ce înghițea sunetele și le scuipa afară ca pe un urlet de avertizare, Pana-Lunile *prosperau*, sporind ca număr, putere și strălucire.

Numai cei atât la fel de neîmblânziți ca Noura sau care dețineau suficientă putere ca să se protejeze încercau să fure un ou de Pana-Lunii.

Cei mai mulți dădeau greș și erau nimiciți de fiarele furioase sau de ținutul neprietenos.

Unii reușeau – puținii faimoși care au folosit dragonii ca să poarte războaie pentru stăpânirea regatelor ce înmugureau.

Dar, pe măsură ce castelele au devenit mai înalte decât munții și regii și reginele și-au împodobit coroanele cu nestemate tot mai mari și mai scânteietoare, oamenii au învățat și cum să verse sângele dragonilor.

Viețile fără de moarte ale multor Pana-Luni, Guri-de-Vulcan și Colți-de-Sabie au fost curmate.

Creatorii nu se așteptau ca, simțindu-și sfârșitul aproape, fiarele lor mult iubite să se avânte în țării. Să scape din ghearele gravitației și apoi să se facă ghem și să împietrească, presărând cerul cu lespezi funerare.

Cu *luni*.

Și în mod sigur nu se așteptau ca lunile acelea să cadă la puțin timp după ce își găsiseră pozițiile lor comode. Să se izbească de lume, azvârlind țândări în toate părțile și amenințând să distrugă tot ce luase ființă.

A fost nevoie să cadă șapte luni pentru ca Noura, Ploya, Ignis și Buluvan să-și dea seama că de vină este Cerus. Că spațiul lui pustiu, care tânjea să fie umplut, era suficient de puternic cât să smulgă un dragon din locul odihnei sale veșnice și să-l doboare de pe cer.

A mai fost nevoie de căderea unei alte luni pentru ca ei să ticluiască un plan pentru salvarea lumii pe care o iubeau atât de mult.

Cu ajutorul unor promisiuni găunoase și a unor jurăminte false, l-au atras pe Cerus în capcana lor și l-au capturat.

L-au supus.

Apoi și-au cântat cântecele lor șfichiuitoare, arzătoare, sfărâmătoare, mărunțind esența lui Cerus în bucățele suficient de mici ca să poată fi închise într-o capcană din cristal negru, nu mai mare decât un sâmbure, cunoscută de atunci sub numele de Piatra Eterului. În timp ce el se lupta să se elibereze, din mantia lui argintie s-au rupt fire, dar ceilalți Creatori nu s-au deranjat să le adune, lăsându-le să se agațe de ambii poli ai lumii. O auroră luminoasă ce s-a întins pe tot globul, oferindu-le oamenilor ceva cu care să-și măsoare dzilele și timpul somnului.

Cerus a fost montat într-o diademă de argint decorată cu o serie de rune ce aveau în ele o putere crudă. Suficient cât să-l țină captiv în piatră pentru eternitate, atâta timp cât runele aveau din cine se hrăni.

Un gardian.

Un războinic măreț de-al neamului fae, cunoscut pentru puterea și înțelepciunea sa, a primit un dar de la Creatori: o putere imensă, care-i permitea să poarte Piatra Eterului pe frunte și să-l țină închis pe Cerus. Un dar care a fost transmis de la unul la altul în familia lui, ca o piatră aruncată pe suprafața unei ape.

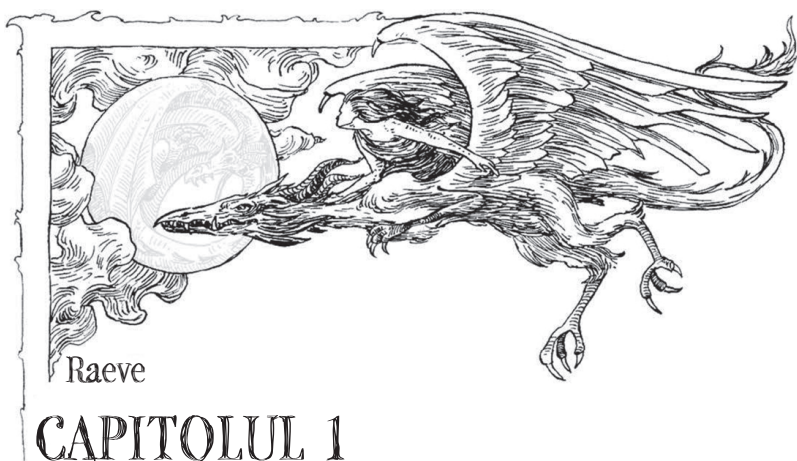
Au trecut multe cicluri ale aurorei și multe luni s-au îngrămădit pe cer...

Și-au rămas acolo.

În cele din urmă s-a instaurat pacea, în ciuda unei serii de tragedii și morți inoportune care au făcut ca originea catastrofală a Pietrei Eterului să se piardă în uitare. Însuși motivul existenței ei a devenit o legendă încâlcită, povestită în jurul focurilor sau cântată bebelușilor ca să înceteze cu plânsul.

Până când, pentru prima oară după cinci *milioane* de faze, la aburcatul aurorei...

A mai căzut o lună.

Faza 5 000 165 După Piatră

*M*Ă COCÂRJEZ, ADOPTÂND POSTURA UNUI OM UMILIT.
Speriat.

Cotesc și mă opresc la picioarele scării, urmărită de o ciocârlie-de-pergament care zboară atât de aproape, încât mă mir că nu mă înghiontește s-o culeg din aer.

Îmi răsucesc inelul de fier de pe degetul mijlociu în timp ce privirea îmi suie pe trupul paznicului înarmat până-n dinți ce blochează tunelul întunecos din fața mea: brațele încrucișate, capul ras care aproape atinge tavanul boltit, un stol de ciocârlii-de-pergament ce se izbesc de ușa din spatele lui. E de două ori cât mine și arborează un rânjet care pare să-i fi deformat chipul în mod permanent.

Privirea lui dezaprobatore poposește pe tăietura din urechea mea, aflată aproape de vârful ascuțit. Ca și cum o gură micuță ar fi mușcat o bucată din cartilaj.

Cuparea mea.

— N-ai jeton, nu intri, huruie el, categorisindu-mă imediat drept o ființă inferioară.

O *nulă*. Cineva care nu aude niciunul dintre cântecele celor patru stihii.

Bag mâna în buzunar și scot jetonul de piatră gravat pe ambele părți cu emblema prestigiosului club: o gură cu stalactite ițite în toate direcțiile, gata parcă să muște. I-l întind, prefăcându-mă că-mi tremură ușor mâna, și-l simt cum mă măsoară din cap până-n picioare în timp ce aruncă jetonul în aer ca pe o monedă. Clinchetul armurii albastrii îi însoțește fiecare mișcare.

Sunt curioasă de ce lasă ciocârlile să se adune la ușă în loc să le dea drumul imediat, dar *Raeve* este cea care rostește tot ce-i trece prin cap, și în clipa asta eu nu sunt *Raeve*.

— Sunt Kemori Daphidone, zic cu o voce dulce și supusă. Bard itinerant.

— De unde?

— Din Orig.

O așezare din interiorul zidului prin care n-am călcat vreodată, nu că asta m-ar împiedica să trângănesc despre ea dacă mi-ar cere amănunte.

Pregătirea temeinică este armura mea. Poart-o sau mori!

El cercetează jetonul și mi-l înapoiază, zicându-mi posac:

— Fără vâl!

Îl privesc pe sub genele garnisite cu fulgi.

— Face parte din rol. Sunt în programul de divertisment din seara asta.

Scot din buzunar un pergament făcut sul și i-l întind.

— Am fost prevenită despre regula care interzice vâlul și de aceea mi-am acoperit numai partea de jos a feței.

Desface sulul încruntându-se și își plimbă cu atâta încetineală ochii mici peste scrisoarea de angajare, că simt un cârcel în ceafă. Mă roade nerăbdarea.

În cele din urmă, pricepe și face ochii mari.

— A, ești înlocuitoarea!

Încuviințez cu un aer timid și modest, deși nu-mi doresc decât să-l dau cu capul de perete.

Zdravăn.

El strânge sulul și mi-l înapoiază, apoi se trage în lături și deschide ușa.

— Etajul trei. Fii atentă la horopsit! În momentul ăsta atât de târziu al ciclului aurorii este nemaipomenit de flămând.

Fiorul care mă trece nu e unul prefăcut.

Pătrund în îmbrățișarea caldă și cu iz de fum a Gurii Flămânde și sunt atacată de un miros puternic de mosc cu note ascunse de sulf. Ușa se trăneste în urma mea și a stolului de ciocârlii-de-pergament care se împrăstie. Străbat un tunel întunecat și ies în gura strâmtă a unei caverne spațioase și înalte de forma unui plămân de piatră.

Cobor câteva trepte și ajung pe una dintre nenumăratele cărări ce se întretes printre izvoarele termale luminoase. Din adâncurile lor albastre se ridică aburi. Pe treptele lor sunt așezați oameni cu capetele date pe spate care se lăfăie în căldura mângâietoare a apei. Un paradis draguț pentru cei care dețin suficientă putere sau influență politică pentru a se menține în grațiile Coroanei.

Las să-mi scape un râset amar.

Aici este ușor să te prefaci că regatul nostru preaiubit nu stă cuibărit pe un pat de oase.

O scară separată, susținută de stâlpi acoperiți de mușchi, duce la etaj. Mă îndrept către ea, urmând meandrele cărărilor labirintice, când un vălătuc de abur se transformă într-o creatură palidă și slăbănoagă, cu ochi ca două nestemate negre.

— Căcat! murmur, oprindu-mă.

Horopsitul își răsucesce capul într-o manieră nefirească, mă privește drept în față, adulmecând, și lasă să-i scape un oftat plin de poftă.

— Măi, măi, măi... ce sufletele dolofan și *suculent*...

Ah!

— Ce drăguț din partea ta să zici așa ceva! Eu o să-mi văd de...

— Aici sunt spirite care vor cu disperare să-ți vorbească. Ce-ar fi să-mi dai o mică înghițitură din sufletul său? întreabă făptura, și judecând după vocea ei aș jura că salivează. Pe urmă poți să auzi *tot* ce au ele de spus.

Nu, mersi!

— Sunt silită să te refuz.

Din toată inima.

Părând să-mi ignore obiecția, făptura plutește înainte, adunând în jur fuioare de abur pe care le întinde spre mine ca pe niște degete vapoare gata să mă înhațe.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc în grabă pe o altă cărare, simțind că mi s-a zburlit părul de pe ceafă. Privesc peste umăr și zăresc făptura aplecată acum deasupra unui bărbat rezemat de buza unui izvor termal, absorbind o substanță întunecată dintre buzele lui întredeschise.

Mă trece un fior.

Le mulțumesc în tăcere Creatorilor că horopsiții sunt rari și că bănuie numai perdelele de ceață, ronțâind bucățele de suflet în schimbul unor mesaje de la decedații cooperanți.

Nu-mi trece prin cap ceva mai rău. Sunt convinsă că niște spirite atât de *disperate* încât să vrea discute cu mine n-au nimic drăguț de zis.

Nu că le-aș învinovăți.

Din fericire, ciugulitoriiăștia siniștri de suflete sunt ușor de distras.

O zbughesc în susul unei scări, suind mult deasupra degetelor de abur. Când ajung la etaj, presărat cu mese de *skripi*, până la mine răzbat râsete și clinchete de pahare.

În jurul meselor sunt adunați oameni care pufăie din *fumigeane* și beau băuturi spirtoase și acidulate, ținându-și cărțile aproape de piept. Zarurile saltă și grămezi de *sângele-dragonului* trec dintr-o mână într-alta.

Îmi plimb pe furiș privirea peste hainele lor. Unii poartă robe colorate și bătute cu pietre prețioase. Alții poartă haine bine croite și tunsorile lor elegante au porțiuni rase în formă de pene, iar de lobi le atârnă perlele de elementaliști. Dovada talentului lor de a auzi cânturile diverselor stihii:

Roșu pentru Ignis.

Albastru pentru Ploya.

Cafeniu pentru Buluvan.

Transparent pentru Noura.

Chiar și fără perle, îi poți distinge pe elementaliștii de rang înalt din regatul Crepusculului tocmai din partea opusă a unei încăperi: sunt cei care arborează mai mult de zece culori pe un singur veșmânt, ca și cum asta le-ar conferi puterile dragonilor viu colorați care-s stăpânii văzduhului în acest regat.

Mărețele *Guri-de-Vulcan*.

Ceea ce e amuzant, având în vedere că ar fi primii care să verse sângele acestor fiare dacă minele de sângele-dragonului s-ar epuiza vreodată.

Sunt la jumătatea unei scări înguste, tăiate în peretele din fund, când de sus coboară vijelios un bărbat înalt și lat în umeri, învăluit într-o mantie.

Mă opresc. Nu reușesc să văd mare lucru din fața lui, cu excepția bărbiei puternice, acoperite de o barbă întunecată, bine tunsă, căci restul trăsăturilor sunt ascunse în umbra glugii.

El nu încetinește. Continuă să tropăie apăsător pe scări, în ciuda faptului că port o rochie roșu viu pe care-i imposibil să n-o observi.

Sunt cât pe ce să scrâșnesc din dinți, dar îmi amintesc de capsula metalică ce-mi acoperă măseaua exact la timp ca să evit activarea nedorită a armei mele secrete.

Insul ăsta abia încape de unul singur pe scară, ceea ce înseamnă că a trece unul pe lângă altul o să se lase cu înghesuială.

Splendid!

Aere tipice de elementalist, să se gândească numai la sine!

Oftez, mă cocoșez și mai tare și fac un pas în lături, amintindu-mi că sunt Kemori Daphidone, bard itinerant din Orig. O ființă umilă. Speriață. Și că în mod cert nu mă aflu aici ca să-i pun piedică din *greșeală* acestui ins și să-l privesc cum cade pe scări.

Categoric nu.

Îmi lipesc spatele de perete, îmi plec privirea și aștept ca pașii apăsați care se apropie să treacă pe lângă mine. E atât de aproape, că mă lovește un miros de mosc și fum, cu o notă de piatră proaspăt spartă, îmblânzită de o aromă untoasă.

Răsuflarea mi se poticnește, apoi îmi revin cutremurându-mă, ca și cum n-aș vrea să mă despartă de mirosul acesta dens și senzual, care e posibil să fie unul dintre cele mai minunate mirosuri pe care le-am inhalat...

El se trage în lături, înghesuindu-se să treacă.

Și se oprește.

Sunt prinsă în umbra lui ca o flacără în beznă și inima îmi bate năvalnic. Înaintându-mi tot mai sus în gâtlee cu fiecare clipă chinuitor de lentă.

De ce nu-și vede de drum?

Pășesc în lături și mai urc o treaptă, eliberându-mă de atracția lui.

— Scuzați-mă!

Am locuri de vizitat și mâini de tăiat.

Un mârâit surd i se desprinde de pe buze de parcă s-ar elibera cu forța.

Simt că aerul se mișcă.

Mă mișc și eu odată cu el.

Mă răsucesc și-l apuc de încheietură cu viteza fulgerului. Aerul se încarcă de tensiune. Îmi cobor privirea către mâna lui mare și acoperită de cicatrice, oprită la jumătatea unui gest, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-mi apuca vâlul și a-l smulge.

Ce cretin!

Deși nu-i pot vedea ochii, îi simt privirea sfredelitoare cercetându-mă cu o asemenea intensitate, că mi se taie respirația. Apoi atenția lui este atrasă de tăietura rotunjită din urechea mea.

Apoi din nou de ochii mei.

Pe limbă mi se adună cuvinte tăioase ca niște ghimpi, pe care mă simt ispitită să le scuip spre el. Apoi îmi amintesc că oamenii care se pun cu elementalității de rang înalt sfârșesc ca hrană pentru dragoni.

Îmi înghit cuvintele. Niciodată nu mă simt bine făcând asta, oricât de des mi se-ntâmplă.

Îl eliberez din strânsoare, îmi las capul în piept și urc de-a-ndăratelea câteva trepte, oprindu-mă numai când ajung să-l privesc de sus. Suficient de departe ca să nu mă mai simt ispitită să-i trag un pumn în gât pentru că s-a gândit că îmi poate smulge vâlul.

— Scuzele mele! îngaim, încercând să adopt un ton umil și eșuând lamentabil. Vâlul face parte din rol.

Se lasă o tăcere groasă ca un sirop lipicios.

Mișcă-te, Raeve!

Ieșită din raza de acțiune a brațului său, mă răsucesc pe călcăie și urc în grabă scara.

Nu privesc îndărăt. Îmi flutur scrisoarea și jetonul pe dinaintea unui șir de paznici cu fețe împietrite și unul iese din rând ca să mă conducă spre scenă. Sunt condusă într-un bârlog întunecos, unde stăruie un miros de fum de turbă și mied. Schimbarea dramatică a atmosferei mă șochează.

Colți de piatră coboară din tavan, împărțind spațiul în segmente colorate în ruginiu de lumina torțelor din zid. Pe pereții exteriori se înșiră separeuri slab luminate, cu draperii groase ce asigură intimitatea celor care o doresc. Servitori nuli străbat încăperea spațioasă, cărând tăvi încărcate cu stacane cu mied și alte băuturi ce încețoșează mintea, pentru a le servi elementalității veseli adunați în jurul meselor de piatră răspândite de jur împrejur.

Din umbra paznicului, arunc o privire furișă către clientela amestecată, cu nervii zbârnâindu-mi de frustrare pentru că nu văd chipul pe care-l caut.

Te rog să fii într-un separeu!

Senzaționalul bestseller
***Să prinzi o lună căzătoare* este**
un *romantasy* cu un ritm alert
în care avem o lume vie, populată
de creaturi misterioase, un sistem
de magie unic și o poveste de
dragoste care străbate secolele.

Ca asasină pentru grupul de rebeli Fíur du Ath, Raeve are ca sarcină să îndeplinească ordinele primite și să nu fie prinsă. Când un vânător de recompense rival îi dă peste cap întreaga lume, sângele curge, inimile se frâng, iar Raeve ajunge să fie închisă de Ghilda Nobililor – un grup de făpturi puternice care o transformă într-un soi de declarație politică.

Zdrobit de pierderea mării sale iubiri, Kaan Vaegor a decapitat un rege și și-a pus el însuși pe cap coroana topită. Acum, aflat într-o neobosită căutare a unei căi de a-și potoli durerea neostoită care îi arde pieptul, este atras de un anume indiciu în închisoarea de maximă securitate din capitală, acolo unde o găsește pe prizoniera Raeve.

Curând însă, cei doi constată că ecourile trecutului nu le dau pace.

În povestea lor există mai multe nuanțe decât se întrezăresc la prima vedere, dar unele adevăruri sunt prea otrăvitoare pentru a fi înghițite.

„Un tărâm fantastic absolut
uimitor în care toată lumea
ar trebui să se adâncească.”

RAVEN KENNEDY, autoarea seriei
THE PLATED PRISONER